

Otel

– Ayşegül Akdağ Barutçu · 26 Ekim 2022

Huzur verici bir gündü, batıya doğru yol almış güneş, mutfağıma güzel sarı ışığını göndermişti.

Hoş bir müzik eşliğinde neşeli bir şekilde mutfakta yemek yapıyordum. Çocuk uyuyordu, eşim Sezer işten henüz dönmemişti.

Ana yemeği ocakta kısık ateşte pişmeye bıraktım, sıra pilava geldi. Çalma listesinde şarkı değiştikçe hayallerim yön değiştiriyordu. Bazen bir dağ başında oluyordum bazen deniz kıyısında. Bazen yağmurlu bir akşam, orman yolundaydım. Hayallerin ucu bucağı, kısıtlayıcı kovalayıcı da yoktu. Kendimi öyle kaptırmışım ki yemeklerimin pişmiş olduğunu fark ettiğimde yorgun argın sandalyede oturuyordum. Telefonum çaldı, alo diyemeden Sezer heyecanlı bir ses tonuyla:

-Hayatım, hazırlan bir yere gideceğiz. Küçük bir bavul hazırla, çocuğu annene bırak. Deyince şaşırım. Ne oluyor diyemeden telefon kapandı. Hızlıca hazırlığımı yaptım küçük bir bavul hazırladım. Çocuğu anneme bıraktım. Her şey o kadar hızlı gelişti ki geçen vakti anlayamadan kendimizi arabada bulduk. Nereye gideceğimizi söylememişti eşim.

-Bu bir sürpriz mi? Neden söyleme gereği duymuyorsun ki? Diye sordum.

-Varınca öğrenirsin hayatım. Diye cevaplamakla yetindi. Akşam güneşi gülümseyerek veda ediyordu kuzey yarım küreye. Kızıla boyanan gökyüzü bende çok şey çağırıyordu ama adını koyamıyordum.

-İşte geldik. Dedi. Arabadan indim ama etrafta bina yoktu.

-Kamp mı yapacağız? Diye sormam üzerine:

-Yürüyüş yapacağız. Diye cevap verdi.

-Buraların mantarı meşhurdur. Ama bu mantarların bir özelliği var, sadece karanlıkta görebilirsin. Ayrıca epifiz bezimizi de aktif ediyor. Diye ekledi. Çok şaşırım, mantarlarla ilgili çok bilgim yoktu ama yine de böyle bir şeyi ilk defa duyuyordum.

Sezer arabadan el feneri ve poşet getirdi ve mantar aramaya başladık. Çok geçmeden Sezer sevinçle:

-Buldum. Diye bağırdı. Merakla inceledim, çok sıradan bir mantara benziyordu.

-Bu mantarı yiyenler asla hastalanmazlar. Deyip bir parçasını yedi. Bir parça da bana uzattı, tereddütle yedim.

-Bari birimiz yeseydik, ikimizin yemesi de riskli oldu. Dedim ama iş işten geçmişti. Bir şey olacaksa ikimize birden olacaktı.

Bir poşeti doldurduk ve arabaya döndük. Kamp sandalyelerimizi çıkarıp oturduk. Zifiri karanlıkta yıldızlar parlıyordu. Sezer elimi tuttu ve konuşmadan bir süre gözlerimin içine baktı. Bir tuhafılık seziyordum, neler oluyordu?

-Senin güzelliğinin yanında yıldızların parıltısı sönüyor. Dedi ve elimi öptü.

-Bu iltifatına nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

-İçten bir tebessümün yeter sevgilim.

Aradan 1 saat geçtikten sonra arabaya binip yola devam etmeye karar verdik.

-Düzköy'e gidiyoruz.

-Orada ne yapacağız? Diye sordum ama cevap alamadım.

Bir süre sonra kendimizi Düzköy'de bulduk. Ara sokaklara daldık, birkaç dakika gittikten sonra büyük ahşap bir otelin önünde durduk. İlk defa görüyordum bu oteli.

-Hayret, buralarda otel var mıymış? Diye sormam üzerine Sezer şaşkınlıkla:

-Vardı tabi ki senin bilmen lazımdı bunu. Dedi.

-Hayır, yoktu yeni yapılmış olsa gerek. Der demez otelin çok eski olduğunu fark ettim. Eski tahtalarla yeni bina yapılmış olamazdı, çok eskilerden yapılmış olmalıydı ama nasıl fark etmedim ki hiç? Üstelik çok büyük bir binaydı. 10 katlı görünüyordu. Tüyerim ürpermişti. Otele girer girmez Sezer yemek yememiz gerektiğini söyledi. Okul kantini gibi bir yere benziyordu yemek yiyeceğimiz yer.

Ben bir masaya oturdum, Sezer yemek almaya gitti. Döndüğünde çeşit çeşit yemekle masaya oturdu.

Hiç aç hissetmiyordum ama yemekleri görünce canım çekmişti.

-Bu yemeklerin hepsine sadece 30 TL verdim hayatım.

-Meclis lokantasına mı getirdin beni, bu ne ucuzluk?

-Üstelik bir gece konaklama da bu fiyata dâhil. Deyince şaşkınlıktan ağızım açık kaldı.

-Yemek yedikten sonra broşürden oda seçeceğiz.

-Hayatımda ilk defa böyle bir şey duyuyorum. Hadi hayırlısı.

Bir görevli masamıza Sezer'in sözünü ettiği broşürü bıraktı. Çeşit çeşit odalar vardı, hepsi de loş ışıkla aydınlatılmış tuhaf odalardı. Bir odayı işaretleyip resepsiyona geçtik. Anahtar aldık ve harekete geçtik. Bir yandan etrafımda olan bitene bakıyordum, çok ilginç insanlar vardı. Her yer ahşaptı, hiç betonarme yapıya rastlamıyordum. İnsanlar gelip geçiyor, ama görüntüleri asla güven vermiyordu. Öfkeli, ağlamaklı ve tuhaf bakıyorlardı. Yürüyüşleri de çok tuhaftı. Kimileri bir yere yetişmeye çalışıyordu kimileri adeta ayaklarını sürüyerek gidiyordu.

-Lan beni deliler yurduna mı getirdin nasıl bir yer burası? Diye sordum kızarak.

-Ona daha var. Deyip güldü.

Otelin pencereleri çok küçüktü ve her yerde pencere yoktu. Duvarlar çok yüksekti ve sanki üstüme üstüme geliyordu. Bir yanık kokusu alıyordum sonra kapıların altlarından seyrek dumanlar geliyordu.

Dikkatimi çeken diğer şeylerden biri de sigara içen insanlardı. Sezer'e sokulup kısık sesle:

-Kapalı alanda sigara içmek yasak değil miydi? Diye sordum. Diğer insanların duyacağı bir şekilde söyleseydim muhtemelen biri sigarasını üstüme söndürecekti. Duvarlar da ahşap olduğu için diğer kısımlardan sesler geliyordu. Bebek ağlaması, hasta inlemesi, piyano sesi.

-Neden herkes mutsuz görünüyor? Diye sordum. Ama soruma cevap alamadım.

Odamız 3. Kattaydı, asansöre binmek istemedim. Güven vermiyordu, kim bilir bakımları en son ne zaman yapılmıştı.

Merdivenleri çıkmaya başladık usul usul ama pek sağlam sayılmazlardı. Hafifçe sallanıyordu. Eskimiş ahşap kokusu beni çocukluğuma götürmüştü, anılar gözümün önüne gelmişti, içten bir tebessüm ettim ki suratıma keskin bir tokat yedim. Neye uğradığımı anlamaya çalışırken bana vuran kişi:

-Gülemezsin! Diye haykırdı ve hızlıca merdivenleri inip uzaklaştı. Sezer de şok olmuştu:

-Beni neden buraya getirdin ki? Ne bok vardı burada? Bari değse. Diye söylendim.

-Üzgünüm hayatım, böyle olacağını düşünemedim. Dedi Sezer.

-Ayrıca ister gülerim ister ağlarım bundan kime ne! Diye bağırdım.

Merdivenler 3 kişinin rahatça yan yana sığamayacağı kadar dardı. Ruhumu daraltmıştı. Basamaklar çık çık bitmiyordu. Asansöre mi binseydim acaba diye düşünüyordum ki Sezer bu soruyu duymuşçasına:

-Asansör hiç sana göre değil kesin düşüp bayılırdın. Dedi. Başımı evet şeklinde sallamakla yetindim.

Düşünceler hayretler içinde odamıza girdik. Geniş bir odaydı, ama leş bir koku vardı. Bavulu girişin önüne atıp pencereye doğru yürüdüm sola döndüm ki ne göreyim! Tavanda boynundan asılmış bir adam! Mosmor olmuştu ve çürümeye yüz tutmuştu. Yer yer iskeleti görünüyordu. Bir çığlık kopardım Sezer koşarak geldi. Asılmış adamı gördüğünde hiç şaşırmamış gibiydi. Onun bu şaşırmamış haline ben çok şaşırılmıştım. Ben korkudan tir tir titrerken Sezer oldukça soğukkanlıydı ve odayı inceliyordu. Sezer'i bir hışımla sarsıp:

-Lan deli, görmedin mi cesedi! Diye bağırdım.

Çok sakindi.

-Çıkalım buradan, kalamam. Deyip çıkacakken Sezer kolumdan tutup:

-Hayır, hiçbir yere gitmiyoruz ve bu gece burada kalıyoruz. Demesin mi!

-Aklını mı kaçırdın oğlum sen? Yürü gidiyoruz kalmıyoruz! Diye bağırdım ve bavulu aldım kapıyı çarptım çıktım. Tam o sırada telefonum çaldı, arayan kuzenimin eşiydi.

-Efendim enişte.

-Ayşegül size uğramam gerekiyor evde misiniz?

-Hayır enişte, korkunç bir yerdeyiz. Anlatsam bana inanmayacaksın, sağ salim eve dönebilirsek anlatacağım. Der demez hat kesildi.

-Alo alo enişte, kahretsin ya! Geriye dönüp baktığımda Sezer'in benimle gelmediğini gördüm ve odaya geri döndüm. Odaya geri döndüğümde Sezer'in orada olmadığını anladım.

-Nerdesin ya. diye söylenip odadan çıktım. Koşar adımlarla binadan çıkarken Sezer'i gördüm.

Birilerinden kaçıyormuş gibi bir hali vardı. Bir yandan yanımda konuşanları duyuyordum:

-Burası çok ucuz otel ama sıradan bir otel değil.

-Evet, devlet yetkilileri bu otelin içinde olan biten hiçbir şeye karışmıyor. Eğer öldüysen Allah sana rahmet eylesin. Adaletini sağlayan, hakkını arayan bir devlet yok.

-Mafyaların oteli mi burası?

-Hayır, o kadar basit değil.

Tüylerim diken diken olmuştu. Ama Sezer'i bulmalıydım, gittiği yöne koşmaya başladım. Merdiven aşığıya iniyordu. Birkaç kat merdiven indikten sonra köşede beni bekler halde buldum.

-Noldu? Neden kaçıyorsun? diye sormam üzerine korkulu gözlerle bana baktı.

-Gidelim. Dedim ama pek yanaşmıyordu gitmeye.

-Benden sakladığın nedir konuş! Diye haykırdım. Etrafımızdaki tuhaf insanlar baygın gözleriyle bize baktı. Bir elin omzuma dokunmasıyla irkildim.

-Korkma benim.

-Enişte az önce konuşmadık mı hangi ara geldin? Diye sordum ama soruma cevap alamayacaktım.

-Gidelim. Deyince oradan ayrıldık.

-Bir çıkış biliyorum. Deyince takip etmeye başladık enişteyi. Bir sürü soru soruyordum ama hiçbirine

cevap alamıyordum. Bir süre sonra ardı ardına silah sesleri duymaya başladık ama bize doğrultulmuş değildi namlular. Belli ki birinin peşine düşmüşlerdi. Öyle korkuyorduk ki dizlerimizin bağı çözülmüştü. Kurşunların nereden geldiğini kestirmek çok zordu. Labirentin içindeydik sanki, çıkışı bir türlü bulamıyorduk.

En son bir çıkış bulduk derken eniştenin vurulduğunu gördük. Kurşunun nereden geldiğini göremeden birkaç kurşun daha sıkıldı enişteye. Biz korkudan bir süre yaklaşamadık, şaşkınlıktan ağlamayı bile unuttum. Silah sesleri kesilince eniştenin yanına koştuk nabzına baktık. Çok kan kaybetmişti.

-Öldü galiba. Dedi şaşkınlıkla Sezer. Bir kurşun kalbine birkaç kurşun da karnına girmişti.

-Ne diyeceğim kuzenime! Diye feryat figan ağlamaya başladım. Sezer ise korkulu ve çaresiz gözlerle cesedi inceliyor sonra bana sarılıyordu.

-Gitmeliyiz. Dedi Sezer.

Cesede bakıp:

-Eniştemin cesedi ne olacak? Diye sordum.

-Biz kendimizi canlı çıkaralım buradan da onu düşünürüz sonra.

-Ah enişte ah. Diye sızlanıp kalktık. Yürümeye dermanımız kalmamıştı, ikimiz de yürüyen ölü gibiydik. Kocaman binanın altında çıkışı arıyorduk, merdiven çıkıyor iniyorduk, odalara giriyor korkunç manzaralarla karşılaşp uzaklaşıyorduk. İnsanların hiçbir yerden haberi yoktu, kendilerinden bile bihaberdi. Zemin kattan çıkmaya çalışıyor çıkamıyorduk. Ağlayarak dua ediyorduk ama başka bir şey gelmiyordu elimizden. Korkunç insanlar bize çarparak geçiyor, kalabalıklar azalıyor çoğalıyordu. Telefonlarımız çalışmıyor, saatler durmuştu.

-Bu rüya ise nasıl rüya gerçek ise nasıl gerçek. Diye söyleniyordum, Sezer'den hiçbir şey söylemiyordu.

En son dayanamayıp:

-Suskunluğun beni çok korkutuyor. Deyiverdim.

-Ne söyleyebilirim ki hayatım. Diye cevap verdi. Hayırlısıyla şuradan sağ salim çıkmanın yolunu bulabilirsek. Böyle olacağını bilmiyordum çok üzgünüm.

Aklım enişteye gidiyor, çaresizce gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Çok gençti, hayatının baharındaydı. Kuzenimle severek evlenmişti ama lanetli otel onu sevgili karısından koparmıştı. Sezer'e bakıyorum, onun da gözleri nemliydi.

Ölümün soğuk nefesini tenimde hissediyordum, acaba biz de mi tadacağız o soğuk şeyi? Hep başkalarını mezara koyarken kendimizin ölümsüz olduğunu zannediyorduk. Muhtemelen hayattaki en büyük yanılğı buydu. Her canlı ölümü tadacaktır ayeti yankılanıyordu kulaklarımda. Daha önce hiç bu kadar yakından hissetmemiştim ölümü.

Nice insanlar öldü, nesilleri zamanla azaldı kurudu. Toprağın altında sadece kemikleri kaldı ama ne bir dua edeni ne bir güzel anısını anlatanı kaldı. Bir söz okumuştum, diyordu ki seni tanıyan son kişi öldüğünde hiç yaşamamış olacaksın. Bazen bu cümlenin derinliğine dalıyorum dalıyorum dalıyorum ki yüzeye çıkmam hiç kolay olmuyor, tam boğulacakken Tanrı "Ey kulum, senin süren dolmadı."

Deyiveriyor.

Küçük bir pencereden dışarı baktığımızda gecenin sona erdiğini gördük.

-Yeni gün, yeni umutlar. Diye fısıldadı Sezer. Derin bir iç çektik, sanki dünya içimize doldu.

-Birilerine soralım mı? Resepsiyona soralım.

-Olabilir.

Otel görevlileri ilk gördüğümüz gibi değildi. Çok soğuk görünüyorlardı.

-Buradan nasıl ayrılabiliriz? Diye sorduğumuzda

-Kapıdan ayrılabilirsiniz. Eğer ayrılamıyorsanız... deyip bakışlarıyla bizi dikkatlice süzdü.

-Evet ayrılamıyorsak?

-Muhtemelen...

-Evet?

Elindeki evrakı bırakıp hızlıca ayrıldı oradan.

Sezer'le birbirimize baktık ve kapıya koştuk. Ne hikmettir ki kapı açılmıyordu.

-Ulan boyumuz o kadar kısa ki sensörlü kapı bizi görmüyor. Deyip güldüm.

-Bir sorun var Ayşegül ama ne anlayamıyorum. Herkes çok tuhaf.

-Umarım rüyadayız.

-Senin fantastik rüyalarına benziyor.

-Bu kapıyı sadece ben açabilirim. Diye bir ses duyduk. Sesin geldiği yöne baktık, konuşan enişteden başkası değildi. Dışarıdan bize bakıp gülümsüyordu. Beynimizden vurulmuşa döndük. Enişte bize katıla katıla gülüyordu.

Sezer'e baktım:

-Bu gerçek mi lan?

-Gerçek galiba.

Enişte Kapıyı açıp yanımıza geldi ve:

-Beraber çıkalım gençler. Dedi.

Arabaya binip geldiğimiz yöne doğru yol aldık. O pis otelden kurtulduğumuz için öylesine mutluyduk ki şampanya patlatasımız geliyordu. Son ses müzik açtık neşeli bir şekilde yolculuğa devam ettik.

-Enişte bize iyi şaka yaptı. Deyip güldüm.

-Çok iyi oynadı rolünü, çok korkuttu bizi.

-O değil de kızımı özledim. Kokusunu yanaklarını saçlarını özledim. Gidince sıkı sıkı sarılacağım doya doya öpeceğim.

Güzel manzaralar ardından mantar topladığımız yere geldik.

-A burası mantar topladığımız yer olmalı dur.

-Evet.

Eniştede bir durgunluk vardı, az önceki neşesi söndü. Dikkatimizi çeken diğer şey de arabamızı park ettiğimiz yerde kalabalık olması. Üstelik bizim araba da oradaydı! O bizim arabaysa içinde bulunduğumuz araba kimindi? Hızlıca inip kalabalığa doğru yürüdük. Polis, Jandarma, Ambulans, haber muhbirleri, kameramanlar vardı. Neler oluyordu?

-Biri mi öldü acaba?

-Bilemedim.

İki tane ceset torbasını kaldırıyorlardı. Enişte üzgün bir ifadeyle bize döndü ve :

-Siz aslında... deyip sustu.

-evet?

-O ceset torbalarındakiler sizsiniz. Demesiyle beynimizden vurulmuşa döndük.

-Ne? nasıl?

-Zehirli mantar yiyip ölmüşsünüz. Bense buraya astral seyahatle geldim. O oteldkiler ise ruhtar âleminin bir bölümüydü. Öldüğünüzün farkında değildiniz. Öldüğünüzü söylemek için bulunduğunuz boyuta geldim astral seyahat ile.

Duyduklarımıza inanamıyorduk.

-Bu bir şaka!

-Hayır, keşke şaka olsaydı. Bakın, orada yakınlarınız ağlıyor.

İşaret ettiğı yere baktık evet, yakınlarımız feryat figan ağlıyordu. Kimileri bayılıyordu, kimileri yırtınıyordu. Kamp sandalyelerimiz oradaydı, müzik dinlediğimiz küçük hoparlör bile yerindeydi. Fakat biz yerimizde değildik. Bir başkasına üzülr gibi kendimize üzüldük.

-Oy Ayşegül oy Sezer!

-O oteldki tuhaf insanlar ruh muydu?

-Evet. O yüzden tuhaf davranıyorlardı. O yüzden çıkamadınız oradan.

Bütün taşlar yerine oturuyordu yavaş yavaş.

-Şimdi?

-Berzah âlemine gitmeniz gerekiyor. Kıyamet günü diriltilene kadar orada bekleyeceksiniz. Günün birinde biz de yanınıza geleceğiz. Ben gidiyorum, hoşça kalın. Bütün güzel ruhlara selam söyleyin. Deyip arkasını dönerek gitti.

Sonra ambulans gitti, polis ve jandarma gitti. Herkes arabasına binip ayrıldı oradan. Derin bir kedere gömüldük. Ayrılığın her türlü acıdır elbette fakat bu...

Ve bütün güzel ve kötü günler acı tatlı hatıralar sevenlerimizin hafızasına yüreğine doğru yol alırken İmam son sözü söyledi:

-El-Fatiha.